

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΙΟΝ ΑΝΔΡΕΟΥ ΣΕΝΙΕΡΟΥ.

Μετάφρασις Δ. Βριτοπούλου.

Εἶχε τὸ ἔαρ καλύψῃ τὴν γῆν διὰ πέπλων ἀνθίνων,
ὅτε, ἢ ἔχουσα κόμην χρυσὴν τοῦ Λυκίου θυγάτηρ
παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Κράθιος μόνη τὸ βῆμα ἐπλάνα,
τῶν φυσικῶν καλλονῶν ἀπολαύουσα θεῶν τὴν μάγον.
Τὰ διαυγῆ κρυσταλλώδη του νάματα πέμπων ὁ Κράθιος
τῶν πατρικῶν τῆς κτημάτων εὐφόρους ἐπότιζε γαίας.

Εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην πλὴν αἵφνης ἐν φάσμα προκύπτει,
φάσμα ὠχρὸν καὶ ἡμίγυμνον, ἔχον τὰς τρίχας ὀρθίας.
Πρὸ ἡμερῶν δύο οὕτως εἰς δάσος πλανᾶται σκιῶδες·
χεῖλη ὠχρά, πελιδνά ἐκ τοῦ ἄλγους ἀργῶς ὑποσεῖον
τῶν ἀθανάτων θεῶν ἐπαιτεῖ καὶ ἀνθρώπων τὸν οἶκτον.

Εἰς τοῦ δυστήνου τὴν θεῶν ἢ κόρη περίφοβος ὅλη
ζητεῖ νὰ φύγῃ ὥς φεύγει δορκὰς εἰς ἐχθροῦ τῆς τὴν ὄψιν·
ἀλλὰ ἡδεῖαν ἀκούει φωνὴν καὶ ἰκέτιδας χεῖρας
γονυπετῆς ν' ἀποτείνῃ πρὸς ταύτην ὁ δεῖλαιος, βλέπει.

Τὴν ἐξορκίζει θεῶν Ὀλυμπίων εἰς ὄνομα μέγα
νὰ ἀποβάλῃ τὸν φόβον, διότι ἢ πεῖνα βιβρώσκει
τὰ ἀσθενῆ αὐτοῦ σπλάγχχνα ἀγρίως καὶ τέλος τὸν θραύει.

- » Ἐάν, παρθένε ὠραία, θεὸς τῶν παρόντων ὑδάτων
 - » εἶναι πατήρ σου, ὦ Νύμφη, θνητὸν δυστυχῆ εὐσπλάγχχνίσου.
 - » Τῶν ταλαιπώρων θνητῶν αἱ δεήσεις εἰς ὧτ' ἀθανάτων
 - » συχνάκις φθάνουσι θεῖα καὶ χεῖρα τοῖς τείνουσι προστάτιν·
 - » ἢ ἂν θνητοῦ ἐστεμμένου ἐλπίς καὶ θυγάτηρ ὑπάρχῃς
 - » προωρισμένη δὲ ἦσαι τὸν θρόνον αὐτοῦ νὰ καθέξῃς,
 - » ὦ ἐνθυμοῦ, νέα κόρη, ὑπάρχει ἐκδίκησις θεῖα,
 - » καὶ τιμωρὸς βασιλέων, ἀσπλάγχχνως πτωχοὺς παρορώντων.
 - » Γόνε θεᾶς ἀθανάτου, φοβήθητι, πένητα ξένον
 - » ἐπικαλούμενον ἔλεος, οὕτω σκληρῶς νὰ ἀφήσῃς
 - » — Ἐκ τῶν θεῶν ἀποστέλλεται πᾶς ὁ αἰτῶν προστασίαν —
- Μένει ἢ κόρη καὶ βλέπουσ' αὐτὸν κατησύχασεν ὅλως·
διὰ φωνῆς δὲ παλλούσης εἰσέτι, ἡρέμ' ἀπεκρίθη:
- » Ὁ οὐρανὸς εἰσακούει, ὦ φίλε, δεήσεις ἰκέτου.
 - » Ἄμα μὲ πέπλον ζοφώδη ἢ νύξ τὰς ἐκτάσεις καλύψῃ
 - » εἰς τὴν οἰκίαν ἐλθὲ τοῦ πατρὸς, διαβάς τὰς γεφύρας,

» εἶναι δ' ἐμῇ ἢ φροντίς θυρωρῶν δυσπιστία γὰ λείψῃ.
 » Ἦδη δεκάτην φοράν γενεθλίων ἐμῶν ἐορτάζει
 » πεφιλημένος πατήρ τὴν ἐπέτειον σήμερον· ἄκρως
 » μὲ ἀγαπᾷ καὶ τὸ μόνον αὐτοῦ εἶμαι τέκνον, ὦ ξένε.
 » Εἶναι ὁ πλούσιος Λύκιος· ταύτην ἔλθ' ἐπὶ τὴν ἐσπέραν
 » καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπευθύνθητι· εἴν' ἐλεήμων, γενναῖος,
 » κ' εἰς χυνομένων δακρύων τὴν θέαν συχνάκις συγκλαίει.
 Εἶπε, σιγᾷ καὶ ἐξαίφνης μὲ πάλλον τὸ στήθος, δρομαία
 φεύγει, διότι ὁ ξένος ἀκούων ἐστήριξε βλέμμα
 ἐταστικώτατον, γέμον πολλῆς προσοχῆς παραδόξου.

Τοὺς δαιτυμόνας ἀθροίζει ἡ νύξ εἰς τὰ πρόσω χωροῦσα.
 Πολυτελῆ καὶ εὐώδη ἱμάτια φέρουσι πάντες
 κ' ἐν τῷ μεγάρῳ εἰσέρχονται, ὅπου πολλῶν φατνωμάτων
 ἐλεφαντόδους καὶ στίλβων χρυσὸς ἐκλαμπρύνουν τὴν θέαν.
 Παραπετάσματ' ἀξίας πολλῆς ἀπ' αὐτῶν ἐξαρτῶνται
 Ἰωνικῶν ὑφασμάτων· μυρίων ὀσμῶν οὐρανίων
 ἢ εὐωδία πληροῖ τὸν αἶρα, πολλῶν δ' ἐδεσμάτων
 εἶναι ἢ τράπεζα πλήρης κ' ἐτοίμη αὐτοὺς περιμένει.
 Διὰ νεφῶν τὸ θυμίαμα πλείστων ἀρώματα χέει,
 καὶ ἐξ ἀργύρου λυχνίαι, ἐμφύχους μορφὰς παριστῶσαι,
 ἐπὶ χειρῶν των κρατοῦν τὰς ῥιπτούσας φῶς ἀπλετον δᾶδας.
 Ἔτι πολλὰ ἀπαστράπτουν ἀγάλματα, σκεύη παντοῖα,
 ἀπὸ ἀχάτην ἢ κρύσταλλον, πλείστα δ' ἐξ ἄλλων μετάλλων.
 Πλέον ἢ λύρας μιᾶς ἢ χορδῇ εἴν' ἐτοίμη γὰ κρούσῃ,
 αἱ δ' ἀνθοδέσμαι ἀνθέων ἀβρῶν καὶ τὰ μύρτινα στέφη
 περιχοσμοῦν καὶ ποικίλουν ἐντέχνως πανόραμα μάγαν.

Ἐπὶ κλινῶν πολυχρῶν ἀπλοῦνται ἀνέτως οἱ πάντες
 καὶ ἐορτῆς ἡ θεᾶ, ἡ ὥραία Λυκίου θυγάτηρ
 φέρουσα στέμμα ἐκ ῥόδων πλησίον ἐστὶ τοῦ πατρός της.
 Ἦδη ἐπλήρωσεν οἶνος τὰς κύλικας πλέον ἢ ἄπαξ,
 ἄσματα, γέλωτες εὐθυμοὶ ἤδη φαιδρῶς ἀντηχοῦσιν
 ὅτε τῆς θύρας τὰ δύω φυλλώματ' ἀνοίγουν ἐξαίφνης
 καὶ ῥαχενδύτης προβάλλει, ζητῶν τὸν βωμὸν τῆς ξενίας
 κύκλῳ τὸ βλέμμα του ῥίπτων· εὕρισκει αὐτὸν καὶ προστρέχει,
 τὸν περιπτύσσει θερμῶς καὶ ἐν μέσῳ καθίζει τῆς τέφρας.
 Ἐκπεπληγμένοι οἱ πάντες σιγῶν ὅπως τοῦτον ἀκούσουν.
 » — Λύκιε θεῖε, υἱὲ Ἑβερμώντος, ὦ εἴθε ὁ χρόνος
 » μὴ ἐνσταλάξῃ πικρίαν ποτὲ εἰς ζωῆς σου τὸ ῥεῦμα·
 » οἱ θησαυροί, ἢ πορφύρα, τὸ πρᾶον σου μέτωπον, πάντα
 » λαοφιλήτου εἴν' ἀνακτος ἰδία, δόξης, ἰσχύος·
 » εἰς τὴν πλουσίαν σου τράπεζαν πλῆθος πολὺ κεκλημένον

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ. Β'.)

- » ὥς τοῦ Ὀλύμπου θεὸν σὲ τιμᾷ καὶ εὐχὰς ἀναπέμπει
 » θνήσκοντα ξένον ἰδὲ ἐν σποδῷ κατακείμενον οὕτω
 » καὶ τὴν φιλόξενον χεῖρα, ὣς τείνον αὐτῷ, σ' ἐξορκίζω.
 » Ἄγνωστος, τόλμημα ἔπραξα μέγα φλιάν τῶν θυρῶν σου
 » νὰ διαβῶ, ὦ συγγνώμην! φονεύει ἀσπλάγχχνως ἡξεύρεις
 » τὸ ὑπερβάλλον αἰδοῦς τὸν ἐλέω τῶν ἄλλων βιοῦντα.
 » Λύκιε, ἔλεος χάριν Διὸς τοῦ ὑψίστου καὶ χάριν
 » τῆς θυγατρὸς τῆς ἀθώας αὐτῆς ἥτις μόνη τὴν θύραν
 » τῶν ἀνακτόρων σου, ὥς τι φιλόξενον μ' ἔδειξε μέρος.
 » Πλούσιος ἄλλοτε ἤμην καὶ πώποτε ἄπορος ξένος
 » τὸ ἔλεός μου ἀπήτησε μάτην· πλὴν σήμερον, οἴμοι!
 » ἡ ἀδυσώπητος πείνα μαραίνει ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα.
 » Ὁ ὑπ' αὐτῆς πιεζόμενος ὦ φορτικὸς ἀποβαίνει
 » κ' ἐρυθριῶν, ἀναγκάζεται κάτω τὸ βλέμμα νὰ ρίπτῃ.
 » — Ξένε, λαλεῖς ἀληθῶς· ἡ σκληρὰ εἰμαρμένη ἀπαύστως
 » παίζει τὴν τύχην θνητῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, εἰς τὰς χεῖρας.
 » Ἔσο ὁ ξένος μου πλὴν· ὡς ἐδῶ μισητὸς ὡς ὁ Ἄδης
 » εἶναι ὁ πλούσιος ὅστις καρδίαν σκληρὰν κεκτημένος
 » εἰς τῶν ἀπόρων αἰτήσεις τὴν βάρβαρον κλείει ψυχὴν του.
 » Εἰς τὴν φιλτάτην μου κόρην μεγίστην τὴν χάριν ὀφείλω.
 » Θύγατερ, ἔχει καλῶς· κ' εἰς τὸ μέλλον τοιαύτη, διότι
 » ἡ πρὸς ἀπόρους συμπάθεια, εἶναι ὑπέρτατον χρέος.
 » Οἱ τοῦ Ὀλύμπου θεοὶ (καὶ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἔτι) τὴν θύραν
 » κρούουν θνητῶν εὐπορούντων, ἐνδύματα φέροντες ῥάκη
 » ὅπως αὐτῶν τὴν καρδίαν ἐμπράκτως, καλῶς δοκιμάσουν.
 καὶ καταβαίνει ὁ Λύκιος, τρέχει, τῷ τείνει τὴν χεῖρα
 » χαῖρε, τῷ λέγει, σεβάσμιε ξένε, καὶ εἴθε νὰ τύχῃς
 » τὸν οὐρανὸν προθυμότατον πᾶσαν εὐχὴν νὰ παρέξῃ.
 » Ξένε ἐγέρθητι. φρόνησις λάμπει κ' εὐγένεια ἥθους
 » εἰς πρόσωπόν σου, πλὴν παῦσον αὐτὸ ἐπιμόνως νὰ κρύπτῃς.
 » Συχνάκις βαίνουν ὁμοῦ ἀρετὴ καὶ πτωχεῖα, συχνάκις
 » ἐνδύμα κρύπτει πτωχόν, πενιχρόν, νουνεχέστατον ἄνδρα·
 » ἀλλὰ ὁ ἐμφρων εἰς Τύχης δεινὰς προσβολὰς, ἀντιτάσσει
 » ῥώμην ψυχῆς, ἥτις γῆν' ἀφίνουσα, ἵπταται κούφῃ
 » καὶ μεταρσίως ὑψοῦται εἰς χώρας θεῶν ἀθανάτων.
 » Ἐπὶ στρωμνῶν ἀπαλῶν καὶ θερμῶν, ὑπὸ ταύτην τὴν στέγην
 » ὕπνον εἰρήνης ἀπόλαυσον, ξένε, φαιδρὰς μέχρις ὅτου
 » ῥίψῃ ἀκτῖνας ὁ Φοῖβος· χαρμόσυνον δ' ἄγγελμα λέγω:
 » νὰ σοὶ παρέξω πᾶν μέσον σκοπῶ ὅπως τάχιστα ἴδῃς
 » τὴν προσφιλεῖ σου πατρίδα, ἐστίαν τὴν σὴν, τοὺς οἰκείους
 » ἂν τῆς ζωῆς των ἐφείσθησαν θεῖαι βουλὰὶ ἀθανάτων.
 » Πεφυτευμένος διότι ὑπάρχει πανίερος ἔρως
 » εἰς τὴν καρδίαν ἀπάντων θνητῶν, τὴν γενέτειραν χώραν

- » νὰ ἐπανίδουν, καὶ τόπους παιδρῶς παιδικῆς ἡλικίας.
- » Κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν αὐτ' ἡ στέγη τὴν γέννησιν εἶδε
- » τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς μου, καὶ σὺ ἀκριβῶς ἐμφανίσθης.
- » χαῖρε! σοὶ φέρουν ἰδοὺ παροφίδα βρωμάτων καὶ ἄρτον,
- » φάγε, καὶ ἔπειτα ἂν οὐδεὶς λόγος ὑπάρχη μὲ πέπλον
- » μυστηριώδη τὸν βίον νὰ κρύπτῃς, θ' ἀκούσωμεν πάντες
- » τίς ἡ πατρίς σου καὶ τ' ὄνομα ποῖον τὸ σὸν καὶ πατρὸς σου.

Ἐντὸς λεκάνης κομφῆς ἐξ ἀργύρου τὰς χεῖρας τοῦ νίπτει
 διὰ νεροῦ διαυγοῦς ὅπερ χέει μεϊράκιον δοῦλον·
 τῷ παρατίθεται δρύϊνος τράπεζα ἥτις ἀρτίως
 ἑκαθαρίσθη καλῶς διὰ σπόγγου καὶ φέρει ἀφθόνως
 κρέατ' ἀχνίζοντα ἔτι ἐν δίσκῳ χαλκίνῳ, τὸν οἶνον
 ἐντὸς κομποῦ ἀμφορέως καὶ κύλικα, ἑντεχνον ἔργον.

- » Λήθης ὁ πέπλος, ὦ φίλε τὰς θλίψεις σου νῦν ἄς καλύψῃ.
- » τῶν θυελλῶν ἡ ἐπαύριον εἶναι συχνάκις αἰθρία ».

Οἶνου πληροὶ τὸν κρατῆρα καὶ πάντες μιμοῦνται ἐκεῖνον

- » εἰς Ἑφεστίου Διὸς θεῖον ὄνομα πίνωμεν, φίλοι,
- » τὸν εὐδοκήσαντα ξένον νὰ πέμψ' ὑπὸ ταύτην τὴν στέγην.

Πέμπ' εἰς τὸν ξένον πρῶτον οἶνον κ' ἐγείρονται πάντες,

- » ὑπὲρ ὑγείας σου, ξένε, κ' εὐχὴν ἀναπέμπομεν, φίλην
- » στέγην ἐν τάχει νὰ ἴδῃς τοῦ οἴκου σου, ἔστω καὶ πέραν
- » τῶν αἰωνίων Καυκάσου χιόνων αὐτὸς ἐὰν κῆται ».

Ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δούλου λαμβάνει τὸν οἶνον ὁ ξένος

ἐπικαλεῖται θεῶν εὐλογίας πολλὰς ὑπὲρ πάντων,
 πίνει καὶ κόμην τὴν μέλαιναν μέχρ' ὀφρύων εἰσέτι

διατηρῶν, λέγει ταῦτα, μιγνύων μεϊδιάμα χείλους
 μὲ παραπόνων μεστήν, συγκινήσεως πλήρη, φωνὴν του.

- » Ὑπὸ φιλόξενον στέγην τὴν σὴν, πιεζούσης ἀνάγκης
- » δόξεις ἀγρίας δαμάσας, τῆς γλώσσης μου θέλω τολμήσει
- » τὰς συνεχούσας ἡνίας εἰς λόγων φορὰν νὰ ἀφήσω.

- » Οἶκον, οἰκείους, πατρίδα, δὲν ἔχω· τὸ πᾶν ἀπωλέσθη.

- » Ἀλλ' ἀκουσόν με· ὁ οἶνος δοθεὶς ὑπὸ σοῦ τοῦ ἰδίου

- » μὲ ἐνθαρρύνει, καὶ ἅπαξ ἀρχίσας θὰ εἴπ' ὅτι ἦτον

- » κάλλιον ἴσως εἰς βάθος σιγῆς νὰ ταφῇ αἰωνίως.

- » Ὑπὸ χαλίκων καὶ ἄμμου σκληρᾶς πλήρης εἶμαι μωλώπων

- » καὶ τῶν ἀγρίων ἐντόμων τὰ δῆγματα πρόσφατα εἶναι·

- » θάμνοι καὶ βάτοι κατέστησαν ῥάκη ἐνδύματα ταῦτα.

- » Ὑπὸ τῆς πείνης σκληρῶς δαμασθεὶς καὶ ὁδὸν μακροτάτην

- » ἤδη πεζῶς διανύσας ταχέως, καὶ πλεόν ἢ ἓνα

- » διαπεράσας εὐρὺν ποταμὸν κολυμβῶν ἐπιπόνως

- » ἐξηντλημένος σᾶς φαίνομαι ἤδη καὶ ἄνευ ἰσχύος·

- » ἀλλ' ἰσχυρὸς ἐγεννήθην, κ' εἰς γῆρας δὲν ἔφθασα ἔτι·

- » δι' ἀναπαύσεως τάχιστα θέλω ἰσχύν ἀνακτῆσαι
 » καὶ τὰς δυνάμεις μου τότε, θερμῶς σ' ἱκετεύω, εἰς ἔργα
 » ἀγροτικὰ νὰ ποιήσω χρησίμους εἰς σὴν λειτουργίαν.
 » Εἰς Ὀλυμπίους ἀγῶνας, ὥ δύναμαι ἄρματος ἵππους
 » νὰ διοικῶ, κ' ὑπὸ πῦρ τοῦ Ἥλιου τὰ στέρνα νὰ σχίζω
 » γῆς τῆς εὐφόρου, κεντῶν δι' ὀξέος βουκέντρου τοὺς ταύρους·
 » δύναμαι ἔτι τροφὴν τὴν παρέχουσαν μύλην νὰ στρέφω
 » σῖτον καλὸν εἰς λεπτότατον ἄλευρον τρέπων ταχέως·
 » καὶ ἐργαλεῖον κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας μου, δύναμ' ἀμπέλου
 » κλίματα, πάροχα οἴνου ζωηροῦ, νὰ φυτεύω ἐντέχνως·
 » δύναμαι δρέπανον φέρων ὀξὺν τοὺς ἀστάχεις νὰ κόπτω,
 » ὅπως οὐδεὶς ἐν τῷ οἴκῳ σου εἶπη ποτὲ θεωρῶν με
 » βλέμμα λοξὸν ἀκοντίζων ». Ἴδου ὁ παράσιτος ξένος
 » ὁ μὲ ἰδρῶτας τῶν ἄλλων τρυφῶν, μὴ ποιῶν οὐδὲν ἔργον.
 » — Ξένε σεβάσμιε, ἔσο καλῶς πεπεισμένος, οὐδένα
 » λόγον σκληρᾶς προσβολῆς ἐν τῷ οἴκῳ μου θέλεις ἀκούσει·
 » τὸ ἄσυλόν σου οὐδέποτε γλῶσσα κακὴ θὰ ταράξη·
 » ἀλλὰ ἐλπίσωμεν, φίλε, καὶ ἔστω τεκμήριον μέγα
 » μεταβολῶν ἀλλοκότων τῆς Τύχης, ὁ βίος μου ὅλος.
 » Δὲν περιέβαλλεν πάντοτε τόση λαμπρότης καὶ δόξα
 » τύχην ἐπίζηλον ἤδη, Λυκίου τοῦ τόσον πλουσίου·
 » ἤμην πτωχὸς ὡς καὶ σὺ καὶ τὴν χεῖρα ἐξέτεινον νῆστις.
 » Ὁ ἐκ Λαρίσσης Κλεώτας εἰς γαίας αὐτοῦ τὰς εὐφόρους
 » ἔργον ζωῆς μοὶ παρέσχεν καὶ πλούσιον μίσθωμα κόπων.
 » « Νέε, μοὶ εἶπεν, εὐρίσκω ἐν σοὶ ἀρετῶν τινῶν σπέρμα
 » λάβε κ' εὐτύχει ». Οἱ λόγοι τοῦ ἑναυλοῦ πάντοτε μ' εἶναι
 » καὶ ζωηρὰν ἐνεφύλαξεν τούτου ἡ μνήμη εἰκόνα·
 » Πατὴρ ὑπῆρξας ἐμοῦ, ὦ Κλεῶτα, καὶ ἔκτοτε δίδω
 » εἰς δυστυχοῦντας τὸ ὅτι ὀφείλω εἰς σὴν εὐσπλαγχνίαν.
 » Πολυτιμότερον πλάσμα, θεοὶ, δὲν ἐξῆλθε χειρῶν σας
 » τοῦ ἐλεήμονος· οὗτος εἰκὼν ὁρατὴ σας ὑπάρχει
 » φέρει τὸν τύπον ὑμῶν ἀκριβῶς καὶ ἐν γῇ ἀπεστάλη
 » φύσεως θείας λαμπρὸν ἀπεικόνισμα, τέλειον ὅλως.
 » Τῶν ἀρετῶν του, ὦ ἔστω τὸ ἄθροισμα στέφανος δόξης
 » τὴν κεφαλὴν του κοσμῶν φαινωῶς μέχρι τέλους τοῦ βίου·
 » καὶ ὅτε θάνατος ἔλθῃ γλυκὺς ἱερὸν αὐτοῦ γῆρας
 » νὰ ἀπαλλάξῃ φροντίδων τοῦ βίου, τοῦ τόσου του πλούτου
 » κληρονομία, ὥ μᾶλλον πολύτιμος ἔστω ἡ φήμη
 » τῶν ἀγαθῶν πράξεών του καὶ στήριγμα τέκνων φιλτάτων.
 » μᾶλλον αὐτοῦ ἐναρέτων, ἂν δύναται ταῦτο ὑπάρξει.
 » — Τῶν ταλαιπώρων προστάτα, ἡ ἄκαμπτος τύχη ἡξεύρεις
 » εἰς τῶν θνητῶν τὰς εὐχὰς καὶ δεήσεις συχνάκις κωφεύει,
 » διὰ χειρὸς δὲ σκληρᾶς, σιδηρᾶς, μᾶς πιέζει ἀσπλάγχχνως.

» Φεῦ! ὁ Κλεώτας ἐχάθη! ἡ ἄδικος, μάθε, πατρίς του
 » προγεγραμμένον ἐκήρυξ' αὐτόν καὶ ἐδήμευσε πλούτη
 » καὶ κτήματά του τὰ τόσα· φθονοῦντες αὐτόν συμπολῖται
 » πάθους ἐκόρεσαν δίψαν, ἀθλίως αὐτόν παριδόντες.
 » Λησμονηθεὶς ὑπὸ φίλων ἀπείρων ἀμέσως, δὲν ἔχει
 » πλέον τοὺς τάπητας οὓς τοῦ Εὐφράτου παρῆξαν αἱ χῶραι
 » οὔτε ἀνάκτορα πλήρη χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ ὅπου
 » οἱ κεκλημένοι του μέχρι πρωίας ἐτρώφων, ῥοφῶντες
 » οἶνους αὐτοῦ ἀμβροσίους καὶ ἄδοντες ἄσματα τόσα.
 » Μόνος τῶν ἡδῆ, λιμώττων, καρποὺς τοὺς ἀγρίους συλλέγει,
 » τὴν κατατρύχουσαν πείναν μικρὸν ὅπως παύσῃ ὁ τάλας.
 » Εἰς τοῦ πλουσίου τὴν θύραν αἰτεῖ ἐν τεμάχιον ἄρτου
 » καὶ βεβρεγμένον μὲ δάκρυα τρώγει αὐτὸ περιλύπως.
 » Περιπλανώμενος οὕτω, φυγὰς, τῆς ἐνδόξου ζωῆς του
 » τὰς λυπηρὰς ἀναμνήσεις ὡς βάσανον μόνον φυλάττων,
 » εἰς τὰς ἀκτῖνας ἡλίου θερμοῦ καὶ εἰς πάγους χειμῶνων
 » ἐκτεθειμένος ὁ δύστηνος, μόνος, ἐξόριστος, τρέχει
 » ἀπὸ ἐρήμου εἰς ἔρημον, πένης καὶ ἄνευ ἰσχύος
 » ὅμοιος πάντῃ ἐμοῦ, ῥάβδον ἔχων ὡς στήριγμα μόνον,
 » ἄνευ ἀσύλου καὶ ἄνευ ἐστίας, μὲ ῥάκη φρικώδη
 » ἐνδεδυμένος ὑπάρχει, ἡ κλάδοι τῶν δένδρων καλύπτουν
 » σάρκας αὐτοῦ τὰς γυμνάς, καὶ οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ, κἂν λέξιν
 » δὲν ἀπευθύνει παρήγορον ἢ συμπαθείας ἐν βλέμμα.
 » Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιγὴν, παφλασμοὶ μαινομένων κυμάτων
 » θύελλ' ἀγρία, φρικτὴ καταιγὶς, τῶν χειμάρρων οἱ κρότοι
 » αἱ οὐρλιάσεις τῶν λύκων, κοράκων ἀπαίσιοι κρώξεις
 » ἀνταποκρίνονται μόνον εἰς στόνων αὐτοῦ ἀπειρίαν.
 » Δάση τὰ ἔρημα μόνον τοῦ φίλοι ὑπάρχουν ἐν κόσμῳ,
 » καὶ θλίψεων τοῦ παρήγοροι, δάκρυα πλήρη πικρίας·
 » σύρεται μόλις· συχνὰ ἐπὶ γῆς ἐξαπλοῦται τὴν νύκτα,
 » παρὰ τὰς πύλας ναοῦ, καὶ τὸν τάφον μὲ πόθον του κράζει.
 » — Ξένε, τί λέγεις! θεοὶ! κεραυνός, ὃ νομίζω, συντρίβει
 » τὴν ὑπαρξίν μου. Θεοὶ ἰσχυροὶ! Μὴ συμπόσια πλέον
 » μὴ ἐορτάς, ἀλλ' ὑπάγωμεν πάντες· ὦ ἄστατε Τύχη!
 » εἰς ζήτησίν του ἀμέσως ἀπέλθωμεν, σπεύσωμεν φίλοι!
 » ἄνευ αὐτοῦ ἐπιστρέψων μὴ ἴδω τὸν οἶκόν μου, εἴθε.
 » Ἐν εὐωχίᾳ τρυφᾷ, ἀπολαύει, ἡδύναται, ψάλλει,
 » ὁ πρὸς αὐτόν, χρεωστῶν, κατασχύνῃ! τὸ πᾶν, καὶ ἐκεῖνος
 » ἴσως ἐκπνέει τὴν ὥραν αὐτὴν ἐκ τῆς πείνης ἢ ψύχους
 » καὶ καταρᾶται τὸν φίλον αὐτοῦ, ὃν ἡγάπα τοσοῦτον.
 » Λάλει, γνωρίζεις ἐκεῖνον καλῶς, καὶ ὁ ἴδιος ἦτον;
 » τὰ βήματά του πρὸς ποῖον διηύθυνε μέρος, εἰπέ μοι!
 » ποῦ τὸν ἀπῆντησας; οἴμοι! γνωρίζει Λυκίου τὸν οἶκον;

- » καὶ διατί δὲν ἐφάνη ; ὁμίλει, ὁμίλει σοὶ λέγω,
 » ἦτον ἐκεῖνος ; — ὦ ναὶ, καὶ βαθέως λυποῦμαι
 » διὰ τὴν θλίψιν εἰς ἣν σὲ ἐβύθισαν ἄκαιροι λόγοι.
 » Φίλος ὑπῆρξα αὐτοῦ ὥς καὶ σὺ καὶ τοὺς δύο δὲ αἵφνης
 » μοῖρα ζηλότυπος ρίπτει εἰς βάθος βαράθρου φρικῶδες·
 » μ' εἶχε δωρήσει, ὥς δεῖγμα πολλῆς ἀμοιβαίας φιλίας
 » τὴν ἐξ ἀργίλλου σφραγίδα αὐτὴν (κτῆμα μόνον μοι μένει)
 » ἂν τὴν γνωρίζης ἰδέ. » Ποία ἐκπληξίς ! ἄφωνος, τρέμων,
 βλέπει ὁ Λύκιος ἤδη σφραγίδα αὐτοῦ τὴν ἰδίαν
 ἣν αἰωνίου φιλίας ὥς δεῖγμα λαμπρὸν εἶχε πέμψει
 πρὸς τὸν Κλεώταν ποτὲ καὶ ἀντάλλαγμα δώρου ὁμοίου.
 Ἐπὶ τοῦ ξένου ὁξὺ, διαρκές, προσηλόνει τὸ βλέμμα
 καὶ ἐπὶ τέλους εὐρίσκ' ἡ φωνὴ του διέξαδον πλήρη.
 » Σέ, ὦ Κλεώτα, ὦ σέ, βλέπω οὕτως ! ὦ φίλτατε πάτερ !
 » ἐρυθριῶ μὴ γνωρίσας ἀμέσως μορφὴν σου τὴν φίλην·
 » ὦ εὐεργέτα μου σὺ, κύριέ μου, ἐλθέ, σοὶ ἀνήκει
 » πᾶν ὅ,τι ἔχω· τὸν σὸν θησαυρὸν διεφύλαξα μόνον·
 » νᾶ σοὶ δουλεύσῃ καὶ πάλιν ποθεῖ Λύκιός σου ὁ πάλαι,
 » Τύχην τὴν σὴν θεωρῶν, ἡ ἐμὴ μὲ πιέζει, μὲ θλίβει.
 Καὶ τὴν χλαμύδα ἐκβάλλων τὴν τύριον ἣν ἐπὶ τ' ὤμου
 πόρπη συνεῖχεν κομφή ἐξ ἀργύρου, τὸν ἐνδοξον ξένον
 περικαλύπτει· ὀρθοῦνται οἱ πάντες, προστρέχουσιν κύκλῳ
 καὶ ἡ παιδρότης εἰς ὄμματ' αὐτῶν διαλάμπει εὐθύμως.
 λουτρὸν θερμαίνουν ἀμέσως κ' ἐνδύματα νέα ζητοῦνται.
 Ἦ νέα κόρη προστρέχει· ὁ ξένος τῇ τείνει τὴν χεῖρα
 » καὶ μειδιῶν· « ὦ σὺ εἶσαι, τῇ λέγει, ὦ θύγατερ φίλη,
 » ἥτις τὴν πατριὸν θύραν μοι ἔδειξας πρώτη· εὐτύχει ! »